

Quan han vist, amb tots dos ulls, que jo caminava damunt l'aigua, m'han pres per un bruixot. Qui se senyava de cara al cel, qui fugia costa amunt, qui escampava el joell que emplenava el bolitx, qui ho anava a fer saber a la Comandància de Marina. Jo he seguit avançant més enllà del Far. Mestre de les onades, he fet proa a la Punta de la Creu, i he seguit per la ruta del Cap: amb els braços plegats com qui oeix l'Evangelí, o estesos endavant, rígids com qui es capbussa de dalt la palanca. Els vilatans, amb brogit de pineda bressada pel llebeig, s'han ajustat per molls i platges, i, ara l'un, ara l'altre, vells, joves i mainatges, han posat els peus en mar, i braços plegats, en creu o estirats endavant, segons els moviments de les onades, han avançat per les aigües, tot rient i cantant. Alguns em seguien, admirats i prudents; d'altres s'arriscaven a avançar sols fins a les envistes de Cervera. Ja els gavians, en vol espès, els animaven amb llur xiscladissa i els ombraven amb amor. Només els carrabiners han romàs en terra, estranys al fet, i llunyans, emboçats amb llurs capes i recolzats en anacròniques espingardes. Ja gairebé de nit, i a l'orsa—bufava, lleig, el ponent—, hem recalat al Moll Major, i hem petjat sorra, indemnes i contents. Tots em miraven, i es miraven sense gosar dir res.—*Tan fàcil com és, els he dit; Talment, si vull, i estesos els braços com un espantall, volo.* El més vell, que viu tot sol darrere les Figuerasses, ha dit amb els ulls plorosos d'alegria:—*Ai, quan ho sabran els de Cadaqués!*

De *L'estrella d'En Perris*, 1963